

ΣΦΑΙΡΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΤΟ 7^{ΟΝ} - ΑΡΙΘ. ΦΥΛΛΟΥ 354
ΡΑΦΕΙΑ: ΑΓ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ 7

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ - ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΑΝΤΩΝ. Μ. ΣΥΡΙΓΟΣ
ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΔΡΑΧ. 2.

ΑΘΗΝΑΙ, ΣΑΒΒΑΤΟΝ, 14 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 1925

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:
Έσπεριμοῦ, ἄτησίᾳ δραχ. 100
Έσπεριμοῦ 1 Λίρα Ἀγγλίας Ἀμερικῆς
Δολλάρια 5

ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΘΕΩΝΟΣ ΚΑΙ Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ Β^Η ΣΕΝΙΔΑ

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΘΕΩΝ.—Κι' ἂν εἶμαι Βασιλεὺς, τί φοβάσαι; Μήπως ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔχει καρδιά, ἀγαπημένῃ μου Μαρία;
Η ΩΡΑΙΑ ΤΗΣ ΠΛΑΚΑΣ.—Καὶ ἡ Βασιλισσά;
Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΘΕΩΝ.—Ἡ Βασιλισσά δὲν θὰ μάθῃ τίποτε, ὦραία μου.
Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΑΜΑΛΙΑ.—Ἔχετε λάθος, Μεγαλειότατε. Ἡ Βασιλισσά τὰ γνωρίζει ὅλα.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ

Το γραφείον της «Σφαίρας» αναλαμβάνει την διαβίβαν επιστολών εκ μέρους των ενδιαφερομένων προς διάσημον εκ Κοστατανουπόλεως νοομάντην και γεννηματιστην διαμένοντα εν Αθήναις. Πλήρες φως εις όλα τα οικογενειακά μυστήρια.

Πνευματικός, διανοητικός, τραπέζισ. Ψυχολογία παντός είδους επί τής βάσει του γραφείου χαρακτήρος.

Συμβουλίες δι' αλληλογραφίας. Απαντήσεις ταχείαι και άκριβει. Πλήρης μυστικότης. Γράφεται: Νοομάντην, γραφεία «Σφαίρας», Ισοκλείοντες δραχμάς 10 εις έκαστην επί στολήν.

Εις τους επιθυμούντας να λάβουν απαντήσεις δι' ιδιαίτερα επιστολής και όχι διὰ τής στήλης καθίσταται γνωστόν ότι, δέν να έσοκλείουν εις διπλούν τή δριςθέν αντίμισαν.

Ο ΝΟΟΜΑΝΤΗΣ ΠΑΝΤΑ:

Α. Α. Μ.», Αθήνας: Έπιμένω ότι τώ δυνανόν σας θά πωγαμιοποιήθη. φθάνει να μη σάς εγκαταλείψω ή υπομονή και ή σωφροσύνη. Έχετε πεποιθήσιν.

Μικρών Όρφανούλων: Ζήτη μίαν ζώνη πολυθύρβων και πλήρη συγκινήσεων. Από τόν νεκρόν αιδών θα σφίττει μόνον διά του γάμου. Προσπαθήσατε ν' αγαθήσεται ελκινκόν τόν άνδρα, με τόν όποιον πρόκειται να συνδεθήτε. Διά να εξασφαλίσετε ένα μέλλον όπωσδήποτε εύτυχές, μη λησμονήσετε ότι ένετε απόλυτον ανάγκην δύο πραγμάτων: αγάπης και ήρωϊας.

Ν. Γ. Μιλ.: Τό μέλλον σας σάς επιφυλάσσει πολλές εκπλήξεις. Γάμος σύντομος, άλλ' ουχί εύτυχής. Διά τόν λόγον αυτόν καλόν θα ήτο να τόν άποφύγετε. Τό κατάνημα δέν θα περιέλθη εις χείρας σας. Πολλοί άντεννογον.

Α. Ν. Ανυπόδη, Αθήνας: Μέλλον άσπρες και ακαθόριστον. Δέν δύνανται να διακριών τίποτε. Τό ζώδιόν σας εύρίσκει έντός του νεφελώματος του Διός, πρώτα όμο σωμαίνε δυστυχία, άλλα προσωοινήν. Γάμος όχι. Η μητέρα σας δέν θα ζήση άκόμη επί πολύ.

Δελφίνι, Πάτρας: Ταξείδιον μακρονών δέν πρέπει να κίμετε. Αποφενώτε την θάλασαν. Κληρονομίαν δέν θα λάβετε. Διά να γίνετε πλούσιος άνάγκη να κάμετε μεγάλας οικονομίας, πρσάμα όποιον έντελώσ ασύμφωνον προς τόν ζοηρόν χαρακτήρα σας. Εις τήν έκροτα θα επιύχετε. Θα ζήσετε εν 57 έτη.

Χαρμένν Έλπίδα, Πύργον: Δέν θα υπανδρευθήτε. Το είς Αμερικήν ταξείδιον σας θ' άποτελέσθη δι' ύμιας μίαν περιπέτειαν, ή όποια θα σάς στοιχήση πολύ και θα ζημιώση την ευτυχίαν του μέλλοντός σας. Θα ζήσετε άκόμη 24 έτη. Έχω να σάς μήμω μίαν σπουδαίαν άνεκίνοισιν, άλλα, δυστυχώς, δέν δύ'αμαι από τή στήλη ταύτης. Είδοποιήσατέ με έάν θέλατε να σάς κάμω την άνακοίνωσιν δι' ιδιαίτερας επιστολής.

Λευκήν Περιστεράν: Μη περιμένετε ειλικρινή αισθηματα από τόν πρόσωπον έκεινον. Σας άπατά. Γάμος με άλλον, πολύ καλύτερον έκεινον. Θα ζήσετε άκόμη 19 έτη. Ο μέλλον σύζυγός σας θα είναι μελαχροινός, θα όνομάζεται Στυρίδιον. Δέν θα ξενητευθήτε Δέν διαβλέπω καμμίαν όφειλειαν εκ του ταξείδιου σας.

Αγνήν Τρυγώνα: Έχετε μίαν σωβεράν άδύνομιαν, ή όποια θα σάς βιάση: Πιστεύετε εύκόλως. Το προσφιλές σας πρόσωπον ίσως να είχε δι' ύμιας καλύτερους σκοπούς, άν είχατε προικα. Σας εκτιμωδν, άλλα όχι όπως οείς υπολογίζετε. Ο γάμος σας θα επαυξήση την δυστυχίαν σας, διά τούτου καλόν θα ήτο να τόν άποφύγετε.

Παιδί του Κρωζιλινού: Υψωνόσθε περισοότερον από ότι σάς επιτρέπει τό άνάστημά σας. Ζηλεύετε την καλήν τύχην τών άλλων και προσηλάτετε να τους φθάσετε, άδικως όμως κατατρίβόσθε. Τό κοινωνικόν επίπεδον, εις τό όποιον θα εξέλιχθή ή ζωή σας είναι πολύ χαμηλότερα. Έθέσατε πολύ κακώς βιάσεις εις την ζωήν σας και μόνος σας εδημιουργήσατε μερικάς δυσμενείς συνθήκας, έντεθειεν ή κακοδαμνία ή όποια θα παρακολουθή τα βήματα σας και εις τό μέλλον.

Έλεονώραν: Τό μέλλον σας ειρικρινόν μέν, ουχί όμως όσον τό φανταζόσθε πλουσιοπάροχον. Γάμος έντός διείτας και κατότιν μεγάλως έρωτικώς περιπετειώς, ή όποια θα σάς στοιχήση πολλά δάκρυα. Το ταξείδιόν σας θα πραγματοποιήθη, άνευ όμως άποτελέσματος.

Ο έραστής σας ου σάς αγαπά... Αλλά πόως; Δέν είναι μοναδικός.

Ανθρόν Κρίνον, Καλάμας: Πολυθύρβων τό μέλλον σας και πλήρες οικονομικών άναμολιών. Η έρωμένη σας σάς αγαπά ός έραστήν, ουδέποτε δίως θα σάς άγαπήση ός σύζυγον. Διότι είναι κεννηοιμένη έναντιόν του γάμου Γάμον τής άδελφής σας διαβλέπω και υδίσταται πολύ εύνην.

Πονεύννην Ψυχάν, Πάτρας: Γάμον δέν διαβλέπω, δι' αυτό άπέφνω να σάς άπαντήσω. Η δυσμένεια τής τύχης θα εξακολουθήση. Αλλό τίποτε δέν ένω να προσθέσω.

Αι. Α., Έλεονώρα: Δέν θα λάβη τέλος. Έμποδίζεται από δύο πόσσωπα. Γάμον δέν δι' βέβω. Θα ζήσετε εν συνόλη 44 έτη. Τό μέλλον σας ουχί εύνηότερον του παρόντος.

Ζηγκολέτ, Πειραιά: Γάμος ταχύς και εύτυχής. Ο μέλλον σύζυγός σας είναι ήδη γνωστός σας. Χαρακτήρη του άδριαντινός.

Συντετριμμένον Καρδίαν, Καλάμας: Σά ήρόνηθη, άλλ' ύμεις τόν ώθήσατε προς τούτο. Είσαθε επιπολιών και ήνευλικρινής. Πώς θέλατε λοιπόν να συνκρατήσετε τόν ζωοτα του άλλου; Μη τόν σκέπτεσθε πλέον. Αλλοστε έκεινός εινα χαλακώθη τόσον διανοητικόν του ίδιού σας, όπτε ή έννοιός σας θα άβάβαινε μορτυρινή. Τά γρήματά δέν θα σάς έπαστραφούν. Γάμος με άλλον, με κίποιον Γεωργίον. Ο άδελφός σας ζή. Πεισιόσοφα περί αυτού δέν δύναμαι να σάς είπω, όπτε περί τής άδελφής σας, έμ' όσον δέν γνωρίζω τόν χαρακίόν του χαρακτήρα.

Αυτοτιμωμένον Ψαρζίν, Κέρκυραν: Δέν θα κερδηίστε ένειόν όπωρ επίθυμείτε. Τό μέλλον σας πλήρες άνομιών και άπονηυτέσων Δέν θα κερδηίστε την ύπόθεσιν σας. Μη δίδοτε πίστην εις τας διαβεβαιώσεις του νέου έκεινόν. Σας ύπόσχεται, άλλ' εν τέλει θα νυμφευθή την άλλην.

Ντόνον, Καλάμας: Η θέσις σας θα καλύτερηθώ συντόμως Πλήρης ευτυχία εις τους ερωτικές σας. εις νέμον όμως δέν θα ήθέτα. Οι άδελφοί σας ήγαίνον και δέν σάς λησμονούν. Η οικονομική κατάσταση σας θα βελτιωθή.

Μιλών της Έριδος, Κίρκυραν: Ο μόνος κίνησις, τόν όποιον διακρίνετε, είναι να εξακολουθήσατε πιστεύοντες εις ούτωσίσις και γινωσίσις. Γάμον δέν διαβλέπω. Οι γονείς σας θα ζήσουν άσκετά άκόμη. Προς τό παρόν δέν θα πενήθησατε διά κάποιαν ήπόκλιαν ποσφιλοΐσις σας προπάτην. Έγρηούς έχετε. Αν θέλατε να καταπονή άνώδιον ή το τίποστ ήδν δέν σάς ήξήλευε. Ταξείδιον όχι.

Κακότυπον, Αθήνας: Σας συνιστώ να μεταβήτε εις μέρος έκδοκίον, όπου ή θεορασίσις σας θα είναι πλέον εξηραλισμένη Ασθενείτε κατότιν καταγρησων. Καταφύγετε εις ειδικόν λατόνον. Τό παθολογικόν νόσημά σας είναι τό πλέον επίκινδύνον. Τό άλλο θεραπεύεται ασφαλώς. Σας συνιστώ ύπερτατισμόν, καθαρών άέρα και πρό πάντων εξαοίλιον.

Εις τό προσεχές φύλλον της «Σφαίρας» θα άπαντήσω και εις τας επιστολές τών διδων και κριών: Φουετονιασμήνης Θαλλάσσης, Ίδαμής Αγάπης, Μελαγολιμού Ιππότον, Ριτ Ριτμαν, Αλλου Πιόν, Έκκεννοϊκού, Απρομήτου, Αμορλίδου, Κορηού Καμαριού, Γ. Χ. Α. (Πρόβιον), Δελφίνος (Πάτρας), Έκκλόριον, Κλάση, Συντετριμμένης Καρδίας και Πασοόσκη Ψυχής (Κωσπολις), Νταλα μανός Α. Ν., Ντολίν, Ελιανε de Gerard, Βόσσω, Α. Β. Γ., Σαλομάν, Γαρσοκευής Δημοπούλου, Δόν Έορσίον, Τηλεπαθούς, Άκωνθίνου Δρόμον, Άστιας Νέλιαν, Γλυκιάς Μανρομάτας Η. Μ., Πονεμένης Προσφυγοπούλας.

Μαρίον Σταθόπουλον, σάς άπαντώ εις τό σημερινόν. Ντολάν, μόλις σήμερον έλαβ ν την δευτέραν επιστολήν σας με τές έρωτικές. Θα σάς άπαντήσω εις τό προσεχές. Χρυσούλαν Γεωργίον, ουτε οείς δέν ζήσατε τι ζηταίτε. Δέν χρειάζεται και τόση νευρικότης. Αυτό θά σάς βιάση πολύ. Καθωρίσατέ μου σαφώς τι ζητείτε, επί τέλος. Θεσμοφογιον ΙΟ3 εάν μου έγρόφατε διαφορετικά πράγματα έκείνον που σάς συμβίλινον, τόσο τό χειρότερον γιά σάς.

Ο Νοομάντης

ΤΑ ΦΥΛΛΑ ΤΗΣ ΣΦΑΙΡΑΣ, τα περιέχοντα τας προηγουμένας δυνεχίας τών δυο ύπερόχων μυθιστορημάτων μας «Οι Αθλιοί των Αθηνών» και τό «Μυστικόν του Αρμένι» πωλούνται εις τή Γραφεία μας προς Δραχ. 2.— έκάστον.

Ο ΜΠΑΜΠΑΣ

Σας επαλαμβάνω ότι ο άνδρας μου μοι άπαγορεύει να με συνοδέουν άλλο κίριον ή τίποτ άπ' αυτόν.

Μα δέν φοβείσθε λοιπόν; Τέτοια ώρα οι δρόμοι είναι έρημοι, τά φώτα είναι λίγα, είναι κεννηομένοι στήσι γονίσις τών δρόμων τόσο κακοποιοί.

Δέν φοβόμαι τίποτε. Σας ευχαριστώ. Αήλωστε βλέπετε δει ήχο τόν βαλλίστρον μου.

Ανό, βέβαια, εν' άστειο. Να σάς συνοδέωση ένα τόσο δά παιδάκι.

Αυτό όμως τό τόσο δά παιδάκι είναι τό παιδί μου. Έπί τέλους τι σάς έπιασε άπάνη και έπιμένετε τόσον πολύ να με συνοδεύετε; Γι' αυτό μ' έφώρατε οίτιι σας;

Έλάτε δά, Μη θυμώνετε. Δέν φανταζόσθε τι θα πούν οι άλλοι όταν δούνη να φεύγετε μόνη τέτοια ώρα;

Ας οείς σκέπτεσθε τι θα πούν οι άλλοι. Έ λοιπόν, ές πούν έμ' ήθελον. Σας επαλαμβάνω ότι θα φύγω μαζί με τό Μπάμπη. Μην είσαθε άσκεπτος. Αν μάς δη στό δρόμο ο άντρας μου τέτοιαν ώρα, άσφαλώς θα ήχω σκηνάς. Έστέρετε πολύ καλά ότι μοι άπαγορεύει να έρχομαι οίτιι σας.

Ας είσαθε καλά οείς που τό δόσατε ύπονομιάς.

Να σάς δη ο άντρας σας, τέτοια ώρα, τρέψι από τά μεσάνηκτα! Σας παρακολουθεί λοιπόν;

Όχι, ο σύζυγός μου δέν κάνει τέτοιες προσυτιές. Αλλά μοι οείναι ή επιστρέψη αυτήν την ώρα από τή Δόχη και να με δη. Θρονιάρ λοιπόν, φίλε μου Α, με περσάσατε θαυμάσια άπάνη. Πάμε, Μπάμπη, γιατί θα μάς περιμένη ο μπαμπάς στο σπίτι.

Πούς μπαμπάς, μαμάνα; Έκεινός που ήρθε και χόδε τό βράδυ;

Ταμπλό!

Ο Αστίκ

ΓΙΑ ΝΑ ΠΕΡΝΑ Η ΩΡΑ

Η άπνεια

Όποτε σού έπέρσων ή άπνεια; Βίβατα, κάνα ό τι μου είπε ο νιτροός μου. Μετρού από τό 1 ώς να με πόρη ο ύπνος, χθές τό βράδυ έμέτρησα ός τό 156.666.

Κ' έπειτα άπεκομήθητε;

Όχι, ειχε ξεημερώσει.

Αι μεγάλα Δυνάμεις

Ποιός είναι οι μεγάλα Δυν μεις, μαμμά;

Η μητέρα σου και ή μητέρα της, παιδί μου.

Μια ώραία άπάντησις

Κάποι άτοκικήτην προσφους μία δεσποινίδα.

Η διευθύνσις σας, τή έρωτιή ο' όλοισαν. Κ' άκονη άφέ'εστατα;

Πδσρ ρεσάντα.

Η ΚΑΛΗ ΝΟΙΚΟΚΥΡΟΥΛΑ

Διά να καθήρισθών άγνηά μαχαροπήρουνα ταχές και χωρίς σιλβρωκόν μέσον, βράζομεν αυά έντες ύδατος, εις τό όποιον έχομεν προσθεσιν λίγινα μικρά κολλιάτρια τυργικού όζέδες, μαγειρικου άλατος και κόνεσος συπτηρίας. Τά άντικείμενα σπογγίζοντα ι κατόπιν καλώς και προσλαμβάνον ούτω όψιν άλωος καινούργη.

Επαδόθωσις κτρινοσιμών φωτογραφιών. Έπαν ορθώντα όποκαθιστάμενα εις την προτέραν τον κατάστασιν κτρινοσιμών φωτογραφίαν άν έμβρίσοιδων εις λουτήρ έν 100 μερών ύδατος και 5 μερών γλωρινόου χυσοσού, μέχρις ού εξαφανισθή ο κτρινος χρωματισμός.

Δύναται τας να έμποιώσιν τό κίρη να έκρωσον, έπαλειφον ή έμβρίπτζον ουτά εις διάλυσιον έξ ύδατος 100 κ. έ., θεικίης μαγγήτας 15 γρ. και δεστρίνης 5 γρ.

Διά τό σιδέρωμα. Πολύκις τό σίδηρον επικολλάται επί τών κολλαριζομένων ύρασμίτων. Όπως άποφύγετε τούτο, τριμάτε έλαφρώς τό σίδηρον σας επί λεπτότατου άλατος, όπωρ άπλωετε επί τινος τραπέζης.

Ενώματα αδιάβροχα. Διαλύσατε 150 γραμμάρια όξικου μόλβδου έντός 8 λιτρών ύδατος βρέξατε τό ύφασμα και άφισατε να στεγνώσιν, χωρίς να τό άποστραγιόσατε και ούτω καθίσταται αδιάβροχον.

Δίς Σεβέλλα

ΕΚΕΙ, ΕΤΗΝ ΚΑΡΑΙΑ Π' ΑΓΑΠΟΤΕΣ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟΝ ΤΟΥ ΑΡΜΕΝΗ ΥΠΟ ΛΙΔ

(Συνείχεια εκ του προηγουμένου)

Αι κινήσεις προς περιούναξιν τής έκχυνομένης άφθόνας κατά μήκος του σώματος κόμης, έξηναγαζον τό πλαστικόν έκεινό σάμα να μεταλλάση γρομμίας και στασις...

Θά έλεγε τις ότι ή εκ τών κυμάτων αναδυθείσα Αφροδίτη, νοσταλγίτσα τους άφρονες τών υδάτων, ειχε κατέβει εκ του Όλυμπον και προσπαροσκάζετο να επανέλθη εκ νέου εις την ύγραν παλαιάν της κοιτίδα...

Ο νεανίας, ληρομηικός πλέον πυθ και ένάποιον τίνος εύρίσκειτο, έσταύρωσε τας χείρας και ή υολούθη διά βλεμματός έκθάμβου τας διαδοχικάς έκείνας εικονάς...

Η φιλαρεσκος Σουλάνα έθράμβευσε κατά τής ψυχρότητος τής θεραπεινίδος...

Η νεάνις ειχε μαγευθή! Και άφου κατώρτισσε να περιόδη την κόμην διά τών καρφιδιών, επροχώρησε δι' ήγεμονικου βήματος, ύπερήφανος διά την καλλονήν της, και στηρηγθείσα αφελάς επί του ώμου του Τίγραν, εισήλθεν εις τόν λουτήρα.

Ο Αρμένιος ύπεχώρησε κατά τινά βήματα όωτα να βλέπη μόνον την κεφαλήν της.

Που φρένγεις, λοιπόν Ζείνέπ! ύπέλαβεν ή Καϊδίη, έξαπλουμένη γαυχέλος έντος του λουτήρος. Δέν συνώδεσες ποτέ την Αϊσε χανοूम εις τό λουτρόν της;

Όχι, έμφυθισον ουτός. Θα σέ μαθω έγώ, έτσι μου περνά και ή ώρα. Γδύσου.

Εις την προσητην ταύτην ο δυστυχής ένγεντο κάτωχρος και έκλονισθή.

Η Καϊδίη παρατήρησε την ταραχήν του.

Τι έχεις, κορη μου; ήρώτησε μετ' ένδιαφέροντος.

Είμαι ή ζέσθη του λουτρού...

Αυτό φορείς αύτό τόσα ρούχα; σου έχει φορεθείσι ή Αϊσε χανοूम όλα της τα μεταξωτά! Ελα, κορη μου, γδύσου λοιπον να με περιποιηθή...

Ο Τίγραν υπεχώρησε άντι να προχωρήση και ήρχισε να έγειρη βαθυμόνους τας χειρούσας του φορεμάτος του.

Όχι, όχι! ανεκραξεν ή Σουλάνα. Τι είναι αυά; θέλω να γδυθής ολόκληρη, πός θα με περιποιηθή με τα ρούχά σου;

Και προσερχθη δι' έννομιότερας φωνής:

Κάμε γρήγορα μόνη σου, διότι θα με άναγκάσης να σημάνω να έλθη ή Ζαή να σου άφανέση τα φορέματα σου δια τής βίας.

Και κατακοχόνηος έταπει τον γυμνον βραχίονα προς τό άνωθεν του λουτήρος κρημαμενον σχοινίον του κάδουνος.

Ο Αρμένιος εύρεθή πρό άδιεκόδου. Ο κίνδυνος τόν ήπτελει πανταχόθεν, μία κινήσις του βραχίονος τής γυμνης Σουλάνας τόν έριπτεν εις τας ουο ισχυράς χείρας χής Ζαή, όποθεν ή διαφυγή του θα ήτο άδύνατος πλέον.

Πρός στιγμην έσέφθη ν' άποσπάση τό επί τής περιγινόμενος του σφηνομενον εγχεριδιόν και να έμβυθιση αυτό εις τό στήθη της άδύνατου γυναικος, ή να προχωρήση και την πνίξη έντός του λουτήρος.

Αλλ' εις την ιδεάν ταύτην κατελίφθη ύπο άνεγρηγγοτον οίκτου δια την άθλιαν και άμεριμον γυναίκα. Αι συγκινήσεις, τας όποιας έδοκίμασεν ένσποτιόν της, ειχον έμπνέσει εις αυτόν εν άνεγρηγγοτον αισθημα, τό όποιον συνησυναεο ότι τον συνίδεε μετ' αυτης.

Και με την έπιμόνον έκείνην δύναμιν, με την όποιαν τό διεγειρόμενον ένστικτον παρουσάεσι και τάς μαγικούς κινδύνους εις την φαντασίαν διαδοχικός τας εικόνας, που τας εκτελει ο άνθρωπος σχεδόν άκουσίως, ήρχισεν ήη να βλέπη έαυτόν γονυπετη ένάποιον τής Σουλάνας, έννονται τας χείρας, αποκαλύπτοντα τό μυστικόν της Αϊσις, και ζητούντα συγγνώμην.

Ητο ή μόνη σωτήριος διεξόδος διά τόν λαβύρινθον, εις τόν όποιον ειχεν έμπεσει.

Η Καϊδίη έξηκολούθη άκόμη να παραμένη με τεταμένον τόν βραχίονα προς τό σχοινίον του κώδουνος.

Θα έκλυθή, ή θα σημάνω; ήρώτησε διά φωνής έντομιότερας.

Ο Τίγραν έλαμψε την άσπορσίαν του. Έφερε τας χείρας προς τό περιστρήθειον του ταχέως και ήρχισεν να τό άποκομίζορη.

Η Καϊδίη κατεβράσεν την χείρα εκ του σχοινοκ, έβυθισθη εις τό λουτρόν και ήμισέκασε τους όφθαλμούς εκ της ήδονικής έκλύσεως του θερμού ύδατος...

Αίφνης μετά τινας στιγμάς βλέπει άνωθεν τής κεφαλής της κούπτουποςουνα μίαν κεφαλήν άνόρθος, όρχαν εκ τρούμου, ήτις έλεγεν εις αυτήν λέ φωνήν ήμισοβασμένην: — Αμίαν, Σουλτάνα μου! μεραχμάετε ένινυτζί! (λπηθήτέ με).

Έρχε-μεις!.. Βαί!.. (άνόρας ήτο... ώ!..)

Και μετά την τελευταίαν λέξιν έβυθισθη έντός του ύδατος λιπόθυμος...

Ο Αρμένιος εύρεθή εν όμνηγανία...

Τό ύδωρ ειχε καλώς περιέλαβη την κεφαλήν της άτυχοüs γυναικος και ήπτελει να την πνίξη.

Ανεκαλίμενος διας τας εκλελυμένας δυνάμεις του και κώσας αφήρεσε τό πάμα του λουτήρος, ένψ ταυτοχρόνως λαβών εν τή άγκαλή του την γυμνήν γυναίκα, έφερε και απέθηκεν αυτήν άνάστρατον επί του άνακλίνοτρο.

Ο δυστυχής δέν έγνώριζε πλέον τί να πράξη εν τή νευακική άπειρία και άμνηγιαν του.

Έαν έκαιε εις βήθησαν την θαλαμππόλον, ο κίνδυνος της καταστροφής του ήτο άφρευτος.

Είς τοιαύτας στιγμάς και ο άπειρότερος τών ανθρώπων μεταβάλλεται εις Όδυσεα.

Διεγειρεται ένιότε εν τή άνθρώπινη πνεύματι μία σοφία λαυθανουσα, ή όποια αναδίδει περιεργους άκιννοβολίας κατά τας μεγάλας περιστάσεις τής ζωής.

Τό δαιμόνιον τούτο έχει χείρα και όδηγει την χείρα του άνθρώπου έχρι πόδα και διευθύνει τόν πόδα έχει όφθαλμόν και ένσχυει τόν όφθαλμόν.

(Ακολουθεί)

ΟΙ ΑΘΛΙΟΙ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΚΑΛΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΟΥ ΚΟΝΔΥΛΑΚΗ

(Συνείχεια εκ του προηγουμένου)

Και ο πατριωτισμος του μετά τής φιλανθρωπίας του έξεχειλίζον εις μελοδραματικές φρασεις, τας όποιας ύγαίνον ένιοται και δάκρυα τινα, οιοτι ο κ. Σταροπούλος ειχεν εύκολίαν γυναικος εις τό να δακρυη κατά βούλητον.

Πολλάκις δέ, όταν διά έξων και ήμετέραν πλοίων έφθανον εις Πειραιά τα γυναικοπεδα, τον έβλεπον οι παρατυχηόντες δακρυότα μεταξυ αυτών και τρέχοντα δεξιά και άριστερά, ίνα φροντιση προς εγκατασίμωσιν τών άτυχών έκείνων όνων.

Και αι έφημερίδες συχνά πικρά άνέφερον τους μόχθους και τας μεριμνας του φιλανθρωπου και φιλεπατίδος κ. Σταροπούλου ύπερ τών θυμωτων τής βαρβαρικής θηριωδίας, καιτοι δέν ειχεν είσαχθή άκόμη εις την άθηναϊκήν δημοσιογραφίαν τό σύστημα, τό όποιον τόσους άνείοιες φιλανθρωπούς, έγκριτους και εύπαταρους, λαμπρούς και εύφυεστατους.

Όταν δέ ή επιτροπή ήθέλησε ν' αναθεση την διανομήν βοηθημάτων εις πρόσωπον έμπιστοσύνης, ουδεις έκρήθη καταλλήλοτερος του κ. Σταροπούλου.

Και ο ήμετερος φιλανθρωπος άφωσιώθη εις την άνατεθεισαν αυτώ έντολήν, περιτρέχων τας συνοχάς, εις τας όποιας ειχον εγκατασπαθή προσφυγες, ιδρώτων και μοχθών, θυμα έντελώς τής αγαθότητος και τό πατριωτικόν του.

Αλλα φαίνεται ότι οι πρόσφυγες δέν διετήρησαν επί πολύ την πεποιθήσιν ταύτην εις την αυταπάρησιν και εύελουσιαν του άνδρός, διότι φημια δυσάρεστοι ήρχισαν να κυκλοφορούσι περί αυτου.

Κατα τας φήμας ταύτας ο κ. Σταροπούλος μεταχειρίζετο τα βοηθήματα προς έκταριον τών γυναικών, εκμεταλλευόμενος την πειναι και την δυστυχίαν αυτών.

Εβυθίζετο μάλιστα, ότι ο φιλανθρωπος ειχε φάγει μίαν νύκτα δυνaton ευλοκόπημα παρα τινος Κρητός, έχοντας ευσθία άδελφών.

Αλλ' ήδη ή φημη αυτου ως χριστου άνδρός, ανωτέρου πασης ύποψιας, ειχεν όριστικώς έδραυθή και πάσα κακολογία ώλισθανεν έπ' αυτης, ους αιχμη επί χαλυβδίνης ασπίδος, χωρίς ν' αφήση τό έλάχιστον ίχθος.

Οι μέν έντόπιου απέδιδον τας διαδόσεις εις τόν γκρινιάρικον και καχύποπτον χαρακτήρα τών Κρητών και ήσαν έτοιμοι να τους μεμψώσιν επί άχαριστία, εκ δέ τών προσφύγων πολλοί δέν ήδύνατον να πιστέωσιν, ότι άνθρωπος τόσο γλυκύς και εύπαλαγγικός εις τό φανερόν ήτο δυνατόν να είναι τόσο ασυνήτους και κακότητος εις τό κρυπτόν.

Επί τέλους δέ και αυτοι οι πάχοιτες παρ' αυτου ήναγκασθων να σιωπήσων, ίνα μη επισύρωσι την γενικήν κατακραυγήν.

Και ο ήμετερος φιλανθρωπος εξακολούθησε τό έργον του, γελών ένδομήχως δια τήν άνθρώπινην κούταφωσιν και δακρυών εις τό φανερόν δια τα θύματα τών τουρκικών καταπονημών.

Επί τριεσίαν ολόκληρον ειργάετο ο κ. Σταροπούλος ύπερ τών προσφύγων, διανέμων χρήματα, εκ των όποιων τα ήμισα συνήθως έμενον εις τό τυλιχτόν του όσαν δέ έληξεν ή επανάστασις, εύρεθή με παρουσίαν μεγάλην, την όποιαν επήρτησε οιά πρικός σημαντικής, νυμφευθείς νεάνιδα ύποχρον και καλής οικογενείας.

Και ή φημη του ως φιλανθρωπου εύρισκος εις τό κορφωμο αυτης, χωρίς να δύναται τις ν' άναφέρη μίαν άουρήμένην ευεργεσίαν αυτου.

Όσασις ένγεντο φιλανθρωπιον τι έργον και προεκαλόητο έρανου, ο κ. Σταροπούλος έσπευδε να λάβη μέρος εις την επιτροπήν, ή δέ διατυμπανήσος του όνοματός του ως όργανου της φιλανθρωπού πράξεως άπεκρυπτε την εκ του καταλόγου τών έργων άπουσίαν του όνοματός του. Αφου εινα στην επιτροπή, θα εχη δάσει ιδιαιτέρας. Αλλα και ο ίδιος εφρονείει δια τόν άνθρώπων του να διαδοή ότι τα άνομιώς αναχρησόμενα ποσα ειχον δωρηθή υπ' αυτου, εκ μεταστροφόςνης δέ δέν ήθέλησε ν' άναγραφή τό όνομα του.

ΤΑ ΚΑΛΩΤΕΡΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΑΡΑΜΕΝΟ ΜΠΟΥΚΕΤΟ

Του Peirre Drenon

"Ενα ζευγος περιπατούσαν ένα πρωί κάτου από μιά ξανθοχλόη του Παρισιού. Ο κύριος ονομάζετο Φραγκίσκος Σεντινύ ήταν ένας μοστέμ, που έλεγαν το ζώη του πλεονεξιας είδύλια. Και η μίς, Δώρα Κλεγκόν.

Σ' ένα ξενοδοχείο της Νίκαιας είχαν συναντηθεί για πρώτη φορά. Η μητέρα της μίς Κλεγκόν, πλουσιωτάτη Αμερικανίς, είχε ξαναπαντρευτεί στη Νέα Ορλεάνη, κι έτσι η κόρη της εταξίδευε μόνη στην Εύρωπη, και έπεσε κει σε τή μουσειά ζωγραφίζοντας συγχρόνως—πολύ όμως έμπροσθοιστικώς—μιά μουσειά ζωγραφίζοντας συγχρόνως—πολύ όμως έμπροσθοιστικώς—μιά μουσειά ζωγραφίζοντας συγχρόνως—πολύ όμως έμπροσθοιστικώς—

Μιά φορά που θάβλεπε κανείς την μίς Κλεγκόν, ήταν δύσκολο να την λησμονήση. Θέλει, με μίαν όψη χελιδονίου, ένα δέρμα γλωμόχρως και μια γκριζα, που μέσα τους έκρυφταν κακία, ἀφέλεια και μίαν εκστατική άνευροπόληση.

Απ' την άρχη του περιπάτου των, ο Σεντινύ και η σύζυγος του έφιλονεικούσαν.

—Τέλος, της λέγει, δεν θέλετε να πιστέψετε πως ούσ αγαπάω;

—Είχαν σταθή, κι' αυτή έκαινε με την όμπρέλλα της τρύπες στο ντοσιμο, έδαφος.

—Δέ μπορώ, απήγγησεν, ούτε να ούσ πιστέψω, ούτε ν' άμφιβάλω για τή λόγια σας. Είκοσι άντρες μου άρκαίνθησαν τόν ίδιο. Πρέπει όμως να όμολογήσω ότι μου φαίνεσθε ελικορινέστους άπ' αυτούς.

—Ότε, επέσθησε έντελώδης;

—Ω! Φραγκίσκος. Όχι, τόσο γλήγορα! Πρέπει να μάθω ποιός είσθε. Μ' άρέσκει τή βλέπετε, άφού δέχομαι τή ραντεβού σας! Άλλά δεν ούσ αγαπάω.

—Πρέπει να μ' αγαπάτε, γιατί ούσ αγαπάω άλληθίνα...

—Τώρα πρέπει να φεύγω. Τά λέμε αύριο. Έλάτε να πάρουμε τή τσαλ...

Τήν ημέρη την άλλη μέρα τόν σπήη της, που τήν τρυφώζε κήπος, καθισμένη σ' ένα ντιβάνι. Μόλις ο Φραγκίσκος έμπήκε, αυτή χτύπησε τή χείρα. Ήταν πολύ χαρούμενη, άλλά αυτός δεν γελούσε καθόλου! Τήσ άπέτεινε τίς ίδιες έρωτησεις.

—Πάλι μου φίλε, του είπτε, είμαι εύτυχής που ούσ, βλέπω.

—Γιατί φρονάτε και τόσα χρόνια δεν άκουσθήκατε; ρώτησος ο Φραγκίσκος.

—Γιατί ούσ αγαπούσα, απήγγησος. Μπορώ να τή όμολογήσω τώρα. Σάς αγαπούσα γιατ' ούσ έφοβόμουν. Ποτέ, ποτέ δέ μπόρεσα να πραγματοποιήσω ένα όνειρο. Προτιμούσα να τή κεντρώ άπο μικρού, δίχως να τολμώ να τή γγίζω. Δεν έννοιεσε ούς αυτό. Είναι μιά άρρωστεια τού πνεύματος μου. Έπίστευα ότι ο έρωσ θάμπερε να είναι χαριστική άναλαμπή στην καρδιά, ένα είδος μαγειας, και άπ' τή μητέρα μου, άπ' τίς φίλες μου, άργά έμαθα περί τίος έπρόκειτο. Δέ μπόρεσα να συνειδητώ στην ίδια δέ μάνομυε μαζί σπηκικό, να ύφιστάμεθα τή γελία γεγονότα της καθημερινής ζωής. Και έφυγα...

Αγαπούσα και άλλον πρωτότερο άπό ούσ. Τήν ημέρα που θά τόν παντρευόμουν, έφυγα, και δέν τόν ξαναείδα ποτέ. Σάς, Φραγκίσκος, δέν έπαισα να ούσ αγαπάω. Ξεφωνα την εικόνα σας και την τρυφερότητα σας άπ' χώρα σε χώρα, ή καρδιά μου ήταν γεματή άπό ούσ. Και ήμουν τόσο εύτυχισμένη, που έμυνη πιστή στον έρωτα μου... Και ούς τί έκναγε; Τήσ διηγήθη τή ζωή του. Αύτή άναστεναζε.

—Είπα εύτυχής! Τόσο τή καλλίτερο! Οι ιδεαλισται έχουν άδικω πάντα. Προσοκοούσα να ούσ δω πριν φύγω για τήν Έλβετία. Ναι, φεύγω για τή Νταβός. Είναι ένας χρόνος που άρπαξα μιά πνευμονία στή Λόντρα, κι' άπο τότε είμαι φυματική. Ποιος ζέρει μνήν είμαι στή τελευταία μου. Θα ούσ αγαπούσα ίσως πολύν καιρόν άκόμη... Σταυτήτε, άνοιξτε αυτό τήμβώσιο.

Ο Φραγκίσκος τή άνοιξε και ημς μέσα ένα μπουκέτο άποξημένο.

—Είμαι τή ρόδα, που μου προσφέρατε στή σταθμό. Τά έφύλαξα. Σήμερα όμως ούσ τή άπιστρέφο.

Κι' ο Φραγκίσκος Σεντινύ έφυγε για νά μνήν άπιστρέψη πάλιν.

Κρατούσε τήμβώσιο, όπως κρατούν τή φέρετρο μικρού παιδιού. Δέ θέλησε ούτε να τή πεταξή, ούτε ν' άφήση να τή δη ή γυναίκα του. Κήπος τρυφώζε τή βίλλα του. Έπίμνη μιά σκαπάνη κι' έκαινε κάτου άπο ένα δέντρο μιά τρύπα, κι' έκαρνε μέσα σ' αυτή τήμβώσιο με τή λουλούδια. Όταν τή σκέπασε με χώνμα, τού έφαινεσθε πως έθαβεν ένα πτώμα — τή πτώμα τού έρωτός του.

—Τί να σου πώ; Νά... άγάπαγα κι' εγώ τή Μαρία... Άνδ χρόνια την άγάπαγα, δυό χρόνια.

(Είς τή προδεχός ή συνέχεια)

Αύτή του είπε:

—Θά πάω για δεκατέσσερις ήμέρες στή Λονδίνο. Στήν έπιστροφή μου ίσως να ούσ άπαντήσω «Ναι». Έταξατε τή ζωή μου είσοθε ένας τρομερός Γάλλος. Άν ούσ έπαρνα, φοβόμαι μήπως θα ήσαστε δεσποτικός...

Τήσ άρκαίνθη ότι δέν θά ήταν. Τού ζήτησος να τή συνοδέυση τήν έπομένη στή σταθμό.

Ο Φραγκίσκος έπήγε, κρατώντας ένα μπουκέτο ρόδα.

Όταν τή είδε ή μίς, συνεννήθη και τή μάτια της έγάμισον άκρυμα.

Τό τραίνο έσφορήζε.

—Τί έχετε να μου πήτε; έρώτησος ο Φραγκίσκος, άποκαρτενώντας τον.

—Τίποτα! Έλπίζετε...

—Θά μου γράψετε ποτέ θά έπιστρέψετε;

—Σάς τή άποσφραμίσω.

Τό τραίνο ξεκίνησε. Ο Φραγκίσκος έβλεπε να φεύγουν άυτα τή μάτια τή γιομάτα κακία και άφέλεια, τή μάτια μιάς χλωμόχρως μορφής, και είχε τήν προαισθήση ότι ή μίς Κλεγκόν δέν θά ξαναγύριζε...

Τό κοριτσιό της άμερικανής δέν τούγραψε. Τού είχε δώσει τήν άντρέσσα της, για νά τή γράψη στή Λονδίνο. Τά γράμματά του έπιστραφεισαν με τή σμηκίωση: «Άγνωστη».

Υπέφερε τότε πολύ, αλλά ήλπίζε γλήγορα όμως καταλάβει ότι δια έτελειώσαν. Δημιόνησεν, όπως όλου κι' όπως όλος ο κόσμος επαντρεύθη. Άλλά δέν είχε παραρηγορήθη. Όχτώ χρόνια μετα τόν γάμου τον, έλαβεν ένα μπιλλιετό της μίς Κλεγκόν, με τή όποίον τόν παρακαλούσε να παρ τήν άλλη μέρα να τήν έυθύ στή παλρω όπήτη. Άνεκράύσος άπό θυμό κι' άρκίσθησε να μνήν πάρ. Τήν έπομένη έπήγε.

Μόλις έμπήκε, ένα πρόσωπο σηκώθησε άπ' τόν νεβάνι, όχι ή θελκτική Δώρα Κλεγκόν, άλλά ή σκιά της. Χλωμή, βραχυποφνη.

—Πάλι μου φίλε, του είπτε, είμαι εύτυχής που ούσ, βλέπω.

—Γιατί φρονάτε και τόσα χρόνια δεν άκουσθήκατε; ρώτησος ο Φραγκίσκος.

—Γιατί ούσ αγαπούσα, απήγγησος. Μπορώ να τή όμολογήσω τώρα. Σάς αγαπούσα γιατ' ούσ έφοβόμουν. Ποτέ, ποτέ δέ μπόρεσα να πραγματοποιήσω ένα όνειρο. Προτιμούσα να τή κεντρώ άπο μικρού, δίχως να τολμώ να τή γγίζω. Δεν έννοιεσε ούς αυτό. Είναι μιά άρρωστεια τού πνεύματος μου. Έπίστευα ότι ο έρωσ θάμπερε να είναι χαριστική άναλαμπή στην καρδιά, ένα είδος μαγειας, και άπ' τή μητέρα μου, άπ' τίς φίλες μου, άργά έμαθα περί τίος έπρόκειτο. Δέ μπόρεσα να συνειδητώ στην ίδια δέ μάνομυε μαζί σπηκικό, να ύφιστάμεθα τή γελία γεγονότα της καθημερινής ζωής. Και έφυγα...

Αγαπούσα και άλλον πρωτότερο άπό ούσ. Τήν ημέρα που θά τόν παντρευόμουν, έφυγα, και δέν τόν ξαναείδα ποτέ. Σάς, Φραγκίσκος, δέν έπαισα να ούσ αγαπάω. Ξεφωνα την εικόνα σας και την τρυφερότητα σας άπ' χώρα σε χώρα, ή καρδιά μου ήταν γεματή άπό ούσ. Και ήμουν τόσο εύτυχισμένη, που έμυνη πιστή στον έρωτα μου... Και ούς τί έκναγε; Τήσ διηγήθη τή ζωή του. Αύτή άναστεναζε.

—Είπα εύτυχής! Τόσο τή καλλίτερο! Οι ιδεαλισται έχουν άδικω πάντα. Προσοκοούσα να ούσ δω πριν φύγω για τήν Έλβετία. Ναι, φεύγω για τή Νταβός. Είναι ένας χρόνος που άρπαξα μιά πνευμονία στή Λόντρα, κι' άπο τότε είμαι φυματική. Ποιος ζέρει μνήν είμαι στή τελευταία μου. Θα ούσ αγαπούσα ίσως πολύν καιρόν άκόμη... Σταυτήτε, άνοιξτε αυτό τήμβώσιο.

Ο Φραγκίσκος τή άνοιξε και ημς μέσα ένα μπουκέτο άποξημένο.

—Είμαι τή ρόδα, που μου προσφέρατε στή σταθμό. Τά έφύλαξα. Σήμερα όμως ούσ τή άπιστρέφο.

Κι' ο Φραγκίσκος Σεντινύ έφυγε για νά μνήν άπιστρέψη πάλιν.

Κρατούσε τήμβώσιο, όπως κρατούν τή φέρετρο μικρού παιδιού. Δέ θέλησε ούτε να τή πεταξή, ούτε ν' άφήση να τή δη ή γυναίκα του. Κήπος τρυφώζε τή βίλλα του. Έπίμνη μιά σκαπάνη κι' έκαινε κάτου άπο ένα δέντρο μιά τρύπα, κι' έκαρνε μέσα σ' αυτή τήμβώσιο με τή λουλούδια. Όταν τή σκέπασε με χώνμα, τού έφαινεσθε πως έθαβεν ένα πτώμα — τή πτώμα τού έρωτός του.

—Τί να σου πώ; Νά... άγάπαγα κι' εγώ τή Μαρία... Άνδ χρόνια την άγάπαγα, δυό χρόνια.

(Είς τή προδεχός ή συνέχεια)

—Είπα εύτυχής! Τόσο τή καλλίτερο! Οι ιδεαλισται έχουν άδικω πάντα. Προσοκοούσα να ούσ δω πριν φύγω για τήν Έλβετία. Ναι, φεύγω για τή Νταβός. Είναι ένας χρόνος που άρπαξα μιά πνευμονία στή Λόντρα, κι' άπο τότε είμαι φυματική. Ποιος ζέρει μνήν είμαι στή τελευταία μου. Θα ούσ αγαπούσα ίσως πολύν καιρόν άκόμη... Σταυτήτε, άνοιξτε αυτό τήμβώσιο.

Ο Φραγκίσκος τή άνοιξε και ημς μέσα ένα μπουκέτο άποξημένο.

—Είμαι τή ρόδα, που μου προσφέρατε στή σταθμό. Τά έφύλαξα. Σήμερα όμως ούσ τή άπιστρέφο.

Κι' ο Φραγκίσκος Σεντινύ έφυγε για νά μνήν άπιστρέψη πάλιν.

Κρατούσε τήμβώσιο, όπως κρατούν τή φέρετρο μικρού παιδιού. Δέ θέλησε ούτε να τή πεταξή, ούτε ν' άφήση να τή δη ή γυναίκα του. Κήπος τρυφώζε τή βίλλα του. Έπίμνη μιά σκαπάνη κι' έκαινε κάτου άπο ένα δέντρο μιά τρύπα, κι' έκαρνε μέσα σ' αυτή τήμβώσιο με τή λουλούδια. Όταν τή σκέπασε με χώνμα, τού έφαινεσθε πως έθαβεν ένα πτώμα — τή πτώμα τού έρωτός του.

—Είπα εύτυχής! Τόσο τή καλλίτερο! Οι ιδεαλισται έχουν άδικω πάντα. Προσοκοούσα να ούσ δω πριν φύγω για τήν Έλβετία. Ναι, φεύγω για τή Νταβός. Είναι ένας χρόνος που άρπαξα μιά πνευμονία στή Λόντρα, κι' άπο τότε είμαι φυματική. Ποιος ζέρει μνήν είμαι στή τελευταία μου. Θα ούσ αγαπούσα ίσως πολύν καιρόν άκόμη... Σταυτήτε, άνοιξτε αυτό τήμβώσιο.

Ο Φραγκίσκος τή άνοιξε και ημς μέσα ένα μπουκέτο άποξημένο.

—Είμαι τή ρόδα, που μου προσφέρατε στή σταθμό. Τά έφύλαξα. Σήμερα όμως ούσ τή άπιστρέφο.

Κι' ο Φραγκίσκος Σεντινύ έφυγε για νά μνήν άπιστρέψη πάλιν.

Κρατούσε τήμβώσιο, όπως κρατούν τή φέρετρο μικρού παιδιού. Δέ θέλησε ούτε να τή πεταξή, ούτε ν' άφήση να τή δη ή γυναίκα του. Κήπος τρυφώζε τή βίλλα του. Έπίμνη μιά σκαπάνη κι' έκαινε κάτου άπο ένα δέντρο μιά τρύπα, κι' έκαρνε μέσα σ' αυτή τήμβώσιο με τή λουλούδια. Όταν τή σκέπασε με χώνμα, τού έφαινεσθε πως έθαβεν ένα πτώμα — τή πτώμα τού έρωτός του.

—Είπα εύτυχής! Τόσο τή καλλίτερο! Οι ιδεαλισται έχουν άδικω πάντα. Προσοκοούσα να ούσ δω πριν φύγω για τήν Έλβετία. Ναι, φεύγω για τή Νταβός. Είναι ένας χρόνος που άρπαξα μιά πνευμονία στή Λόντρα, κι' άπο τότε είμαι φυματική. Ποιος ζέρει μνήν είμαι στή τελευταία μου. Θα ούσ αγαπούσα ίσως πολύν καιρόν άκόμη... Σταυτήτε, άνοιξτε αυτό τήμβώσιο.

Ο Φραγκίσκος τή άνοιξε και ημς μέσα ένα μπουκέτο άποξημένο.

—Είμαι τή ρόδα, που μου προσφέρατε στή σταθμό. Τά έφύλαξα. Σήμερα όμως ούσ τή άπιστρέφο.

Κι' ο Φραγκίσκος Σεντινύ έφυγε για νά μνήν άπιστρέψη πάλιν.

Κρατούσε τήμβώσιο, όπως κρατούν τή φέρετρο μικρού παιδιού. Δέ θέλησε ούτε να τή πεταξή, ούτε ν' άφήση να τή δη ή γυναίκα του. Κήπος τρυφώζε τή βίλλα του. Έπίμνη μιά σκαπάνη κι' έκαινε κάτου άπο ένα δέντρο μιά τρύπα, κι' έκαρνε μέσα σ' αυτή τήμβώσιο με τή λουλούδια. Όταν τή σκέπασε με χώνμα, τού έφαινεσθε πως έθαβεν ένα πτώμα — τή πτώμα τού έρωτός του.

—Είπα εύτυχής! Τόσο τή καλλίτερο! Οι ιδεαλισται έχουν άδικω πάντα. Προσοκοούσα να ούσ δω πριν φύγω για τήν Έλβετία. Ναι, φεύγω για τή Νταβός. Είναι ένας χρόνος που άρπαξα μιά πνευμονία στή Λόντρα, κι' άπο τότε είμαι φυματική. Ποιος ζέρει μνήν είμαι στή τελευταία μου. Θα ούσ αγαπούσα ίσως πολύν καιρόν άκόμη... Σταυτήτε, άνοιξτε αυτό τήμβώσιο.

Ο Φραγκίσκος τή άνοιξε και ημς μέσα ένα μπουκέτο άποξημένο.

—Είμαι τή ρόδα, που μου προσφέρατε στή σταθμό. Τά έφύλαξα. Σήμερα όμως ούσ τή άπιστρέφο.

Κι' ο Φραγκίσκος Σεντινύ έφυγε για νά μνήν άπιστρέψη πάλιν.

Κρατούσε τήμβώσιο, όπως κρατούν τή φέρετρο μικρού παιδιού. Δέ θέλησε ούτε να τή πεταξή, ούτε ν' άφήση να τή δη ή γυναίκα του. Κήπος τρυφώζε τή βίλλα του. Έπίμνη μιά σκαπάνη κι' έκαινε κάτου άπο ένα δέντρο μιά τρύπα, κι' έκαρνε μέσα σ' αυτή τήμβώσιο με τή λουλούδια. Όταν τή σκέπασε με χώνμα, τού έφαινεσθε πως έθαβεν ένα πτώμα — τή πτώμα τού έρωτός του.

ΛΟΓΙΑ

ΣΤΟ ΓΑΜΟ ΚΑΙ ΣΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΣΟΥ

Θά σου τή ξαναπώ πάλι: Παραξήγησα τήν καρδιά μου. Έκείνη διψούσε για λίγη στοργή κι' εγώ άφησα τήν άγάπη σου να τήν ξεσχήση, να τήν ματώση. Και τώρα άναισθητη ή καρδιά αυτή δέν μπορεί πλέον να νοιώση τήν συγκίνησιν μιάς άλλης άγάπης, ούτε τήν συγκίνησιν άπό τήν στοργή κάποιος άλλης, ούτε τής ζήλειος τήν συγκίνησιν δέν μπορεί να νοιώση. Έφωτια της καρδής σου άγάπης τήν άπεστεργάγισα άπό όλους τούς χυμούς, τής έμάρανε όλη τή ζωτικότητα. Ούτε να λυπηθή δέν μπορεί.

Δαχτύλαςε καποτε ή καρδιά αυτή μιά στοργή, τή δική σου στοργή ίσως. Τότε, τότε που άλλο σκοπό δέν είχε στή ζωή μου παρά να τραγουδάω τή άγραία σου μάτια και πλούσια μαλλία σου, περιμένα, τότε περιμένα ν' άνοίξη ή πόρτα τού γραφειου μου, να προβάλλη τή κεφαλίκα με τή ρουμπι καπέλλο και να μου πής:

— Καλημέρα, άγάπη μου.

Στήν προσδοκία τής εμφανίσιας αυτής ή καρδιά μου γινόταν τρυφερότερη και άπό τήν καρδιά μικρού παιδιού.

Τώρα πολλές φορές τήν ημέρα άνοιγει ή πόρτα τού γραφειου μου, κεφαλίκα γνώριμα προβάλλουν και χείλωνα ντυνίζουσι δειλά:

— Καλημέρα, άγάπη μου.

Κ' εγώ δέν βλέπω τίποτε, δέν αισθάνομαι τίποτε, δέν λαχαρώ για τίποτε, για τίποτε δέν μπού.

Νά πώς μ' έθανες εσύ. Νά μή μπορώ να χαρώ στή γάμο σου, να μή μπορώ να κλάσω στή θανάτο σου. Έσπερος

Νά πώς μ' έθανες εσύ. Νά μή μπορώ να χαρώ στή γάμο σου, να μή μπορώ να κλάσω στή θανάτο σου. Έσπερος

Νά πώς μ' έθανες εσύ. Νά μή μπορώ να χαρώ στή γάμο σου, να μή μπορώ να κλάσω στή θανάτο σου. Έσπερος

Νά πώς μ' έθανες εσύ. Νά μή μπορώ να χαρώ στή γάμο σου, να μή μπορώ να κλάσω στή θανάτο σου. Έσπερος

Νά πώς μ' έθανες εσύ. Νά μή μπορώ να χαρώ στή γάμο σου, να μή μπορώ να κλάσω στή θανάτο σου. Έσπερος

Νά πώς μ' έθανες εσύ. Νά μή μπορώ να χαρώ στή γάμο σου, να μή μπορώ να κλάσω στή θανάτο σου. Έσπερος

Νά πώς μ' έθανες εσύ. Νά μή μπορώ να χαρώ στή γάμο σου, να μή μπορώ να κλάσω στή θανάτο σου. Έσπερος

Η ΣΤΙΓΜΗ ΜΟΥ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΑΣ

Ή φίλη μου έβγαίνει τακτικά κάθε πρωί άπό τή όπήτη της και έγύριζε μετά τή μεσημέρι. Στίς 4 πάλι ξανάβγαίνει κ' επείσεργε άργά τή βράδυ. Ποδ' επήγαινε λοιπόν κάθε μέρα τής ίδιες ώρες: Σέ καμμίαν γκαρσονιέρα; Τή πράγμα θα ήτο πολύ σκανδαλώδες διά τούς οικείους της και πολύ άποκαρδιωτικό διά τούς φίλους της.

Έπί τέλους μιά μέρα άναγκάσθηκα να τήν παρακολουθήσω. Και είδα τήν χαριτωμένη μου φίλη να μπειν μέσα σ' ένα ταξί και τήν άκούσα να λέγη στή όδηφορ:

— Σέ Στρατοδικείο!

—Ότε εκεί έρωγε τήν ημέρα της ή κοπέλλα αυτή; Σέ Στρατοδικείο!

Καμμία λοιπόν άπό τās παλαιάς γνωστές συγκινήσεις δέν μπορεί να συγκρατηδη τή ένδιαφέρον μιάς σημερινής δεσποινίδος πρδς τήν ζωήν. Τώρα ή ψυχή της αισθάνεται τήν άνάγκην κάποιον συγκλονισμού, κάποιος επαναστάσεως, κάποιον παθολόγμυ, πράγματα που δέν μποροδν να δώσουν πλέον ούτε ό έρωσ, ούτε ό γάμος, ούτε άκόμη τή λουλούδια.

Ένα βράδυ ή φίλη μου είχε μεγάλη δυδφορία.

— Δέν επείραδες όήμερα καλά είς τή Στρατοδικείο; τήν ήρώτησα.

— Ούδ, καθύμεν. Ξεζεις τί μαρτύριο είναι να περιμένη κανείς ένα ψήνα τώρας δέν τούς κρημοδν επί τέλους να ήδνλάσομε; 'Ος ποτέ θα περιμένουμε; Ή δεσποινίς διψούσε για αίμα.

Καμαρδότε τή κοριτσία μας.

Ο ΑΡΧΙΣΥΝΤΑΚΤΗΣ

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

Η Δις Νόρα ύπόδεχεται έκπληξίς με τούς διαγωνισμούς της. Ή όπήτη της θα γίνη ένα δωδθ έντροφίμα όλων. Άναγεινται.

ΤΑ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑ ΤΩΝ ΑΝΑΓΝΩΣΤΩΝ ΜΑΣ

Η Δις Νόρα 20 Δεπτά

Νέος 27 άνοιξον, ήθων άρχων και εύγενής άμειλιτος έχθρος τής ψευτιάς και ύποκρισίας φύσει λάτρες τού καλού και όραίου, μένον εν Άμερική πρδ 13ετίας αίτει άλληλογραφία με 'Ελληνίδος κοριτσία άσθηματικώς άπό 20—30 έτών όποσδηποτε κοινωνικώς μορφωμένας άνεξεροτήκας ονονομικών. Σκοπός ή έκλογή τής Ίουλιέτας μου τής οποίας θα γίνο πιστός και άποσωμένως όρμαιός. Προτιμώνται οι έχονσαι άγάπη είς τή φιλολογία τάνθη και τήν ποήσιν. Άποκλείονται ΑΙ ΦΟΙΤΗΤΡΙΑΙ όλων των κλάσων τής έπιστήμης. Όσοστας αποκλείονται αι φερμίνισται και έν γενει τή κοριτσία τού έλαφρού κόσμου. Έπίσης οι όργανώσασε ή μάλλον αι σπεισιν των προξενίων ή προξενηριδων αποκλείονται, δέν επίτρέπονται όμως ούτε αι συνεργάται ή εργάτρια έθνημεριδων ή περιόδικων. Εέλω τήν έκλεκτή μου έλευθήρα Δημοκρατία στήν πλην δικω ήθικην ούσιαστικώς και οι φρινωισιν ός. Άνταλλάσσω φωτογραφία. Ψευδώνυμα αποκλείονται όχι όμως αι αι ό θρωπι ή ή οι όποσδηποτε άπροστατέυτοι. Τή έρωτα τόν θρωπό ό ένα άσθημα σπάνιον. άγών, ίδεδδς, Ιερών. Γράψτε: Janus Lottis, 101—3 Elifont Place, Jersey City N. J., Apt 6 U. S. A.

Είμαι ένας τρελλός νέος με μιά πολύ θερημ, καλή καρδιά κι' έχω άλ' ύψηρη τή φιλομου. Άλληλογραφώ με κοριτσία. Θα πρτιμώσα μισθήσεις Γ. Γ. Κ. Κ., p. r. Άθήνα.

Αιτώ άλληλογραφίαν με όμορφώλα μου ως και νέους. Γράφατε Σμυρνοεποούλαν p. r. Ζευλολάτ Μεσογίασ.

Άλληλογραφώ με δεσποινίδια και χήρας πάσης τάξεως με σκοπόν ειλκινητή φίλιαν. Γράφατε: Α. Α. Π. p. r. Πειραιά.

Νέος 13ετής ή έθυμει ανταλλαγήν μικρών έσοικικών μυστιών με υψιθνάς, μαθησίου. Γράφατε: Τηλέμαχον Οικονόμου, Α' ταχυδ. Παράρτημα, Poste Restante, Άθήνα.

Κοριτσία, άλληλογραφώ με ρομαντικούς χαριτωστας. Προτιμώμεν μισθήσας 'Οδδκον Άθηνών—Πειραιά. Γράφατε: Παύλον Γιουράνοβιτς, Τάχην Γιουράνοβιτς, μαφετείν 'Βασιλικών Δάριων.

Πρδς έπίδοσιν σχετικώς παρακάτω θερημδς έννερογής σπου δει Πρδς εθ' ολίαν ειδοποησος που θά έχω τμήν συναντήσιν. Σάββατον, Μακρης.

Γαβριέλλα, ζητώντας τήν εύτυχία τή βρισκε κανεις; Στρατιλάτης.

Κάνια Αηραλίδω, χρώνια πολλά για τή γιορτή σου. Νίκω.

Νέος εύκιστεπναστής, σοβαρός και μορφωμένος, αίτει άλληλογραφίαν με ήθικώς δεσποινίδος άρτίας μορφώσεως. Γράφατε: Ίδυστηγη, Γραφετα Σφαίρας.

Στήν ΜΙΚΡΩΝ ΠΟΙΗΜΑΤΩΝ 20 Δεπτά η Δις Νόρα

ΘΑΝΑΤΟΣ ΕΡΑΝΤΟΣ

Σίγα σίγα ύπεχώρησε τής νύχτας τή σκοάδι κι' ή φύς τότε άρχισα νά παίρησιν διη άλλη. Πρώτον όλων έξεννήσασε τής Φύσεως οι φώτα, Τής δρόσος τής έαρινής και τού όραλου λάτραι, Τής χαρογής οι άγγελιοι καθός και τής πρωςίας, Τάνδον κι' όλα τή πουλιά που περιμένον με γαρά τήν έλευσι εύτυχίας.

Και τή πουλίνα πέταξαν στή όροισιμένη γλήθ. Τ' άνδον μόνον έμεις, σούς βάνους καρφάρων και ήρωλε και ήρωλε βαρνωσιλογιόμενο. Μονά' αυτό δέν πρδσέσε στήν άνδιόμνη φύσι, Γιατ' είχε πόνο μυστικό και μιά μεγάλη λήθη. Πού έχασε τή ταίρι του, τή άκριβό τού ταίρι. Και τώρα μόνον κλαιδεί σούς βάνους και στή φτήρη.

Δέν ήμπορεί ή έυμορφία τής Φύσεως να τή κάμην Νά ξεχασθη για μιά στιγμή και εύθυμα νά ψάλλη, Γιατι αυτο που έχασε ποτέ δέ θα ξεχάση. Κι' άκόμη αν τή όσμα του τή χώνμα θα σκεπάσθ. Έμμοσούρει ο ήλιος κι' αυτο μέσα στή φτήρη 'Εοσιπίσει με σπαγαμό τή δύσογύ τού ταίρι. Πού άπό τότε που τή έχασε δέν ήθελε να ζήση. Κι' άπληκσιόμνη πέταγε στήν άνδιόμνη φύσι. Στή θού ο ήλιος έζωρε και τή πουλίνα φρώγουν. Και πάνε στή μιλωρία τους όπου να περιμένον. Για να περιόσνε μαζί τήν νύκτα άγκαλισιόμνη, Έως διον νύκθη ή χαρογνη νά τρέξουνε δια μαζίν.

Με μαθηρ ή νύκτα άρχιζε τή φύσι να σκεπάζη. Κ' ένα πουλίνα κλάθει και βαρνωσασινάει. Και με παρόμοιο πολύ τή όνότος άπενζει.

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

(Συνέχεια έκ τής 8ης δελιδος)

Καραγκιόζης.—Βέβαια. Χατζηνάδης.—Άν θές, Καραγκιόζη μου, πές ότι τόν σκοτώσαμε μαζί τή δολοφόνω, να μου δώσουν κι' έμένα τίποτα. Φτωχός άνθρωπος είμαι ο δόλιος, Καραγκιόζη μου.

Καραγκιόζης.—Έμπρός, πάμε και ξέρω εγώ τί θα κάνω. (Παρουσιάζονται στή σαρτί).

Ο ύπασιπότης τού Σουλτάνου.—Τί θέλει ο κύριος; Καραγκιόζης, (με ύπερφρόνεια).—Είμαι εκείνος που έφόνευσε τή δολοφόνω τού πολυχομένου μας τού Σουλτάνου. Όριστε και τή κεφαλίκα του. Τόν έσκότωσα μονάχος μου, δλομόναχος.

Ο ύπασιπότης.—Είσοθε ένας άπατεών, κύριε. Καραγκιόζης.—Γιατί; Ο ύπασιπότης.—Διότι ο Σουλτάνος είναι ζωντανός! Καραγκιόζης, (τά χάνει).—Είμαι ζωντανός; Μά δέν μπορεί, άδελφέ. Εγώ θυμάμαι... Ο ύπασιπότης.—Θυμάσθε που τόν έσκότώσαμε, δέν είν' έτσι; Έκει όμως που έτοιμαζόμεθα να τόν άψυξουμε, ο Σουλτάνος έξωντάνεψε πάλιν, χάριν είς τής μαγειές κάποιου Μοντερόχουτου.

Καραγκιόζης.—Ε; Ο ύπασιπότης.—Μάλιστα. Βλέπετε λοιπόν πως είσοθε ένας άπατεών; Τώρα θα διατάξω να ούσ ρίξουν στή φυλακή.

Καραγκιόζης, (κλαίει).—Νά πληθύνουν τή πεθαμένα σου, κύρ άπατεύ, και να λιγοστεψουν τή ζωντανά σου, να σέ δω και να σέ λυπηθώ, μή με φυλακίσθ. Εγώ ήρθα για καλό, δέν ήξερα πως ο άριλότιμος ο Μοντερόχουτος θα μούκανε αυτή τήν άτιμία. Τή κεφαλίκα τού Μοντερόχουτου.—Ο Μοντερόχουτος είναι τίμιος, Καραγκιόζη, ο άτιμος είν' εσύ. (Ο Καραγκιόζης πανικόβλητος πετάει άπό τή χείρα του τή κεφαλίκα και κάνει νά τρέξη).

Καραγκιόζης.—Άλαργιόν, Χατζηναγιέν, μυρισιέν μπαρουτιέν. (Ο ύπασιπότης ύλαμβάνει τόν Καραγκιόζη).

Ο ύπασιπότης, (φρονάζει).—Ή φρουρά όλη στή όπλα. Πάρετε αυτόν τόν λοποδύτη και ρίξάτε τον στή φυλακή. (Ο Καραγκιόζης φυλακίζεται).

Καραγκιόζης.—Όρα! Είχαμε δυό φιγούρες, έπίραμα τώρα και τόν άσσο κι' ένα νγαμε τρανταίνω.

Η ΦΥΛΑΚΗ

Ο Καραγκιόζης φαίνεται στή παράθυρο τής φυλακής. Έχοντας άπ' έξω ή γυναίκα του, τή Κολητήρη και ο Μπαρμπαγιώργος, οι όποιοι έχουν μεταμορφωθη πάλι σε άνθρώπους.

Ή γυναίκα του.—Άχ, παλάνθρωπε! Τόλογα εγώ πως θα κατανήσης μιά μέρα στή φυλακή. Καραγκιόζης.—Εγώ τρώμαξα ως που να μπώ έδώ μέσα, βρε γυναίκα, κι' εσύ φρονάζεις; Μπαρμπαγιώργος.—Όδθ', έρημου, γιατί μαθές, πατήρας στή φ'λακή; Έκλεψις τίποτους; Καραγκιόζης.—Νάξερεις γιατί μπήκα στή φυλακή, μπαρμπούλη μου... Μπαρμπαγιώργος.—Γιατί, μαθές; Καραγκιόζης.—Νά, κάποιος μέτης που δέν ήξερε πως είμαι παντρεμένος, εξήγησε να με παντρήσθ με τήν κόρη του, εγώ δέν ήθελα κι' αυτός μ' έρωξε στή φυλακή. Και νάξερεις τί όμορφία που έχει ή κόρη αυτή! Άλλά, γλέπετε, είμαι παντρεμένος και δέν... Ή γυναίκα του.—Βέβαια, παντρεμένος άθώσος μπορεί να ξαναπαντρευθη; Κολητήρη.—Πατέλα, τήν παλινω εγώ τή λεγάμενη. Μπαρμπαγιώργος.— Σκαμδός, έρημου.

Και με μιά πένθημη κρανηγή Τήν πιναμένη του γνηζή Στόν πλάστη τή χαριέει

Κ' εκει που άλλοτε έρωλε πένθημη τή άηδονι Θρωπι φωνή μονότονη τού άπασιπότη Γνωσθη. Μακρησία 'Ολυμπίας Έπαμ. Τσαοσσης

Θάν τήν πάρω λγώ. Καραγκιόζης, νάν τήν πάρω λγώ τήν τσοπά;

Καραγκιόζης.—Άλλά πρέπει να μπής στή φυλακή, μπαρμπα. Μπαρμπαγιώργος.—Θι λήμπο. Καραγκιόζης.—Έλα λοιπόν άπό τήν κόρτα κι' εγώ θάν τή καταφέρω με τόν δεσμοφύλακα. Άντε, μπαρμπα, τυχερός ήσου να πάρης τήν όμορφότερη κόρη τού κόσμου. Ή γυναίκα του.—Μά εσύ, Γιώργο μου, είσαι παντρεμένος. Μπαρμπαγιώργ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ

2^{ΟΝ} ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΝ: ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΜΟΝΤΕΧΡΗΣΤΟΥ

Ο ΚΑΡΑΓΚΙΟΖΗΣ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ Β' ΕΠΕΙΣΟΔΙΟΥ

Μοντεχρηστός.—Μην κάνης έτσι, Καραγκιόζη μου. Αὐτός πλέον είναι πεθαμένος άνθρωπος.

Καραγκιόζης.—Πεθαμένος; Τί λές, ἀδελφέ; Αὐτός έτσι τὸ κάνει. Ξέρεις τί καλύτερος είναι;

Μοντεχρηστός.—Τί κάθεται καὶ λές; Δὲν τὸν βλέπεις πὼς είναι σκελετός;

Καραγκιόζης.—Καὶ τί σημασία ἔχει αὐτό;

Μοντεχρηστός.—Τί θὰ πῆ τί σημασία; Ἄσφου εἶναι σκελετός;..

Καραγκιόζης.—Ἄμπά! Κ' ἡ γυναῖκα μου εἶναι σκελετός, ἀλλὰ δὲν εἶναι πεθαμένη.

Μοντεχρηστός.—Ξέρεις τί λέω, Καραγκιόζη μου;

Καραγκιόζης.—Ὅτ' εἶν' ὦρα γιὰ φαί. Τὸ ξέρω.

Μοντεχρηστός.—Ὅχι. Ὅτ' εἶσαι ὁ ἔξυ πνότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου. Μπορεῖς νὰ ἐξαπατήσης καὶ τὸν μεγαλύτερο σοφὸ καὶ νὰ τὸν κάνης νὰ χάσῃ τὰ νερά του.

Καραγκιόζης.—Ἀμὴ τί νομίζεις; Καὶ ποῦ νὰ δῆς καὶ τὴν ὀρωπαϊκὴ μου ἔξυπνάδα. Ὡ, τὰ τώρα σοῦδειχνα τὴν ντόπια.

Μοντεχρηστός.—Ὡστε ὑπάρχει καὶ εὐρωπαϊκὴ ἔξυπνάδα;

Καραγκιόζης.—Καὶ βέβαια. Προχτές τὴν ἔφερα ἀπὸ τὴ Γαλλία τοῖς Πειραιᾶ.

Μοντεχρηστός.—Θέλω νὰ μοῦ πῆς τὴν ἀλήθεια, Καραγκιόζη. ἔχει; κοροϊδεύει πολλούς στὴ ζωὴ σου;

Καραγκιόζης.—Τί νὰ κανῆς; Δυὸ χεράκια ἔχω κ' ἐγὼ, ὅσους μποροῦσα γέλασα.

Μοντεχρηστός.—Ὡστε μπορεῖς νὰ γελάσης καὶ μένα;

Καραγκιόζης.—Γιατί ὄχι;

Μοντεχρηστός.—Ἐμπρός λοιπόν, γελασέ με.

Καραγκιόζης.—Ἄντε! Ἐτσι μάνι-μάνι; Πρέπει νὰ συμφωνήσουμε πρώτα. Ὁ ἄλλος βάζει ὕλικα ἐδῶ, βάζει τέχνη, βάζει ἐργαλεῖα... αὐτὰ...

Μοντεχρηστός.—Τί νὰ συμφωνήσουμε;

Καραγκιόζης.—Τί θὰ μοῦ δώκῃς ἂν σὲ γελάσω;

Μοντεχρηστός.—Ἐνα σακκουλάκι λίρες.

Καραγκιόζης.—Ἄμπά! Λίρες ἅμα θέλω ἔχω μιὰ συνοικία ὀλόκληρη. Καλλίτερα νὰ μοῦ δώκῃς ἓνα βαρέλι ρέγκες.

Μοντεχρηστός.—Ρέγκες;

Καραγκιόζης.—Ρέγκες, γιατί;

Μοντεχρηστός.—Πολὺ καλά. Ἄμα λοιπὸν κατορθώσης νὰ μὲ γελάσης θὰ σοῦ δώσω ἓνα βαρέλι ρέγκες. Σύμφωνοι;

Καραγκιόζης.—Συμφωνότατοι, συμφωνότατοι. Πάμε ἐδῶ ἀπόξω ποῦναι ἓνα καφενεδάκι νὰ τὰ ποῦμε.

Μοντεχρηστός.—Γιατί νὰ πάμε στὸ καφενεδάκι;

Καραγκιόζης.—Μὰ τί θέλεις; Ν' ἀκούσουνε κ' οἱ πεθαμένοι αὐτὰ ποῦ θὰ σοῦ πῶ καὶ νὰ σηκωθοῦνε νὰ φύγουνε;

Μοντεχρηστός.—Πολὺ καλά, πάμε τότε. Ξέρε ὅμως, Καραγκιόζη, ὅτι θὰ εἶν' ἀδύνατο νὰ μὲ γελάσης.

Καραγκιόζης.—Γιὰ νὰ δοῦμε.

Μοντεχρηστός.—Ἄ! Εἶδες ποῦ ἐξέχασα;

Καραγκιόζης.—Τί; Γιὰ τὸ φαί;

Μοντεχρηστός.—Ἐξέχασα νὰ προσευχηθῶ στὸν τάφο τῆς μητέρας μου.

Καραγκιόζης.—Δὲν πειράζει, καῦμένο.

Προσεύξαι αὐριο, μεθαύριο... Πάμε, τώρα. (Ὁ Καραγκιόζης παρασύρει τὸν Μοντεχρηστο ἔξω ἀπὸ τὸ Νεκροταφεῖο καὶ τὸν ὀδηγεῖ στὸ ἀντικρινὸ καφενεδάκι).

Μοντεχρηστός.—Λοιπὸν, λέγε.

Καραγκιόζης.—Δοιπὸν ποῦ λές, κύρ Μουρχοχρηστο, ἐγὼ ἤμουν τριανταδύο ἔτων ὅταν μ' ἐγέννησεν ἡ μάνα μου. Ἐνα βράδυ, ποῦ ἐγύρισα στὸ σπίτι λιγάκι πιωμένος, γλέπω τὴ μητέρα μου στὸ κρεβάτι. Τί ἔχεις, μάνα; τῆς λέω. Τρέχα, μοῦ λέει, παιδάκι μου, τρέχα νὰ φέρῃς τὴ μαμὴ γιατί αἰσθάνομαι πὼς θὰ σὲ γεννήσω. Δὲν χάνω καιρὸ, καβαλλάω τὸ γαῖδαρο καὶ μιὰ καὶ δυὸ φτάνω στὸ σπίτι τῆς μαμῆς ποῦ ἦταν ἐν μιᾷ μακρυνῇ πολιτεῖα.

Μοντεχρηστός.—Παῦσε, παῦσε, συχαίνομαι νὰ σ' ἀκούω.

Καραγκιόζης.—Στὸ δρόμο ὅμως ποῦ πήγαινα βρῖσκω κάποιον ποῦ ποῦλαγε πεπόνια. Πόσο τὰ δίνεις; τοῦ λέω. Τρεῖς δραχμᾶς ἢ ὀκτῶ, μοῦ λέει. Βγάζω τὸ σουγιά μου γιὰ νὰ δοκιμᾶσω ἓνα, ἐκεῖ ὅμως ποῦ τῶσχιζα, πλάτς κάνει ὁ σουγιάς καὶ πέφτει μέσ' στὸ πεπόνι.

Μοντεχρηστός. (ἀγανακτησμένος).—Παῦσε, θὰ σκάσω.

Καραγκιόζης.—Δὲν χάνω τότε καιρὸ, γδύνουμαι καὶ μπλοῦμ πέφτω κ' ἐγὼ μέσα στὸ...

Μοντεχρηστός. (ἔξω φρενῶν).—Παῦσε, Καραγκιόζη, θὰ σὲ σκοτώσω... Ὡ, ὦχ...

Καραγκιόζης.—Τί ἔπαθες;

Μοντεχρηστός.—Ζαλίστηκα, θὰ πέσω κάτω, θὰ σκάσω, λιποθυμᾶ μοῦρχεται, παῦσε.

Καραγκιόζης.—Ὅταν ἔπεσα λοιπὸν μέσα στὸ πεπόνι, ψάχνω νὰ βρῶ τὸ σουγιά, τίποτις. Ψάχνω ἐδῶ, ψάχνω ἐκεῖ καὶ ποῦ νομίζεις πὼς τὸν εἶδα;.. Ποῦ;

Μοντεχρηστός. (σηκώνει τὸ χεῖρι του νὰ τὸν κτυπήσῃ).—Σῶπα πειᾶ... Ἄνακατεύομαι. Σῶπα, θὰ τρελλαθῶ.

Καραγκιόζης.—Ποῦ νομίζεις ὅτι τὸν εἶδα τὸ σουγιά; Μέσα σ' ἓνα αὐτοκίνητο... Ναι, ναί... Δὲν τὸ πιστεύεις; (Ὁ Μοντεχρηστός τὸν κνττάζει ἀκίνητος. Τὰ μάτια του εἶναι ἀγριεμένα). Δέ μιλάς; ἔ, κύρ Μουρχοχρηστο, δέ μιλάς. (Τὸν κουνάει, ἀλλὰ ὁ Μοντεχρηστός δὲν μιλάει). ἔχει γούστο νὰ πέθανε... Πέθανε, παιδί μου, πέθανε, σημάδια ὀλοφάνερα... Τοῦρθε συγκοπή... ἔ, τώρα λοιπὸν θὰ δῆς, κακοῦργε, φονιά, αἰτιμε...

(Βγάζει ἓνα μαχαίρι καὶ τοῦ κόβει τὸ κεφάλι). Τώρα θὰ τὸ πάω στὸ σαράϊ καὶ θὰ τοὺς πῶ: Ὅριστε αὐτὸς ποῦ ἐσκοτώσε τὸ λιγοχρονομένο σας. Τρεῖς μέρες πολέμαγα νὰ τὸν πιάσω κ' ἐπὶ τέλους τὸν ἐπιασα. Ὅριστε. Πάρτε τὸ κεφάλι του καὶ στείλτε το στὸ φούρνο. Ναι, ναί, ἄς τρέξω γρήγορα, γιατί ὁ Μοντεχρηστός μπορεῖ νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰ ξαναζωντανέψῃ.

(Μὲ τὸ κεφάλι τοῦ Μοντεχρηστοῦ στὰ χεῖρα, τρέχει πρὸς τὸ Σαράϊ. Στὸ δρόμο τὸν συναντᾶ ὁ Χατζηναβάτης).

Χατζηναβάτης.—Βρὲ Καραγκιόζη μου; Ἐσὺ εἶσαι; Νὰ πιστέψω στὰ μάτια μου;

Καραγκιόζης.—Σάμπως πιστεύω κ' ἐγὼ, Χατζηναβάτη; Τὸ βλέπεις αὐτὸ τὸ κεφάλι; Εἶναι τοῦ Μοντεχρηστοῦ, αὐτονοῦ ποῦ ἐσκοτώσε τὸ Σουλτάνο καὶ τὸν τραπεζίτη.

Χατζηναβάτης.—Ὡστε, βρὲ ματάκια μου, δὲν τὸν ἐσκοτώσες ἐσὺ τὸ Σουλτάνο;

Καραγκιόζης.—Ὁνειρεύεσαι, Χατζηναβάτη; Ἐγὼ νὰ σκοτώσω τὸ Σουλτάνο, ποῦχαμε φάει μαζὴ ψωμί κ' ἄλατι χοντρό;

Χατζηναβάτης.—Ὡστε τὸν ἐσκοτώσες ἐσὺ τὸν δολοφόνου τοῦ Σουλτάνου;

Καραγκιόζης.—Ἐστραβομάρα, δέ βλέπεις; Ποιὸς ἤθελες νὰ τὸν σκοτώσῃ, ποιὸς ἄλλος θάχε τὸ θάρρος νὰ φονεύσῃ τὸν μεγάλο αὐτὸ μάγο;

Χατζηναβάτης.—Καὶ τώρα, βέβαια, πηγαίνεις στὸ σαράϊ. Δὲν εἶν' ἐτσι;

(Ἡ δυνάχεια εἰς τὴν 7^{ην} σελίδα)